

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 401/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Slovenská republika, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 28T/135/2015 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 28T/135/2015 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **2 000 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Žilina **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 401/2021 z 22. júla 2021 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručенú ústavnému súdu 3. decembra 2020. Ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu

majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28T/135/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhuje vysloviť porušenie uvedených základných práv, prikázať okresnému súdu, aby konal bez zbytočných prieťahov, a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 8 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Opatrením okresného súdu č. k. 0 Tp/457/2013-6 z 22. augusta 2013 bol sťažovateľ ustanovený v napadnutom konaní z dôvodu povinnej obhajoby za obhajcu obvinenému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

4. Po ukončení povinnej obhajoby doručil sťažovateľ 8. decembra 2015 okresnému súdu vyúčtovanie nákladov povinnej obhajoby v sume 4 192,33 eur, o ktorých nebolo do času podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje: „*Novelou trestného poriadku (Zákona č. 262/2011 Z. z.) sa s účinnosťou od 01.09.2011 v ods. 3 § 553 zaviedla lehota na rozhodnutie o návrhu o odmene a náhrade hotových výdavkov obhajcu, a to do 30 dní od jeho podania, ako aj lehota na vyplatenie priznanej odmeny a náhrady hotových výdavkov obhajcovi, a to najneskôr do 90 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. To znamená, že Okresný súd Žilina mal o mojom predmetnom návrhu o odmene a náhrade hotových výdavkov zo zákona (§ 553 ods. 3 Trestného poriadku) rozhodnúť do 30 dní od jeho doručenia (08.12.2015), t. j. v zákonnej lehote, ale on tak neurobil za viac ako päť rokov, čo považujem za značné prieťahy v konaní a tým porušenie mojich ústavných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a prerokovanie mojich záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 Dohovoru).*“

6. Podľa sťažovateľa: „*Prieťahmi v konaní, ktoré som uviedol v čl. III Bode 1. tejto sťažnosti mi Okresný súd Žilina spôsobil to, že mi uplatnené trovy právneho zastupovanie vo výške 4 192,33,- EUR doposiaľ neboli vyplatené, čo je horšie nebolo o nich vôbec rozhodnuté. Preto s nimi nemôžem nakladať, disponovať, čo mi spôsobuje ujmu na majetku, pretože odvody do poisťovní, dane a musím financovať z vlastných finančných prostriedkov, čo mi spôsobuje škodu na majetku a je to v rozpore s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu Dohovoru. Z dôvodu toho, že som z predmetnej sumy (4 192,33 €) nemohol urobiť odvod do Sociálnej poisťovne Bratislava a to do dôchodkového fondu do nástupu na starobný dôchodok, preto mám o to nižší starobný dôchodok a to sa nedá zmeniť.*“

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. *Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], advokáta, na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Žilina v konaní*

o odmene hotových výdavkov spojených s obhajobou [REDAKOVANÉ] vedenom pod sp. zn. 28T/135/2015.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], advokáta, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Žilina v konaní o odmene hotových výdavkov spojených s obhajobou [REDAKOVANÉ] vedenom pod sp. zn. 28T/135/2015.

3. Okresnému súdu Žilina v konaní o odmene hotových výdavkov spojených s obhajobou [REDAKOVANÉ] vedenom pod sp. zn. 28T/135/2015 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

4. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 8000,- €. (slovom: osemtisíc EUR), ktoré je okresný súd Žilina povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

8. Ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie požiadal okresný súd o vyjadrenie. Okresný súd v podaní doručenom ústavnému súdu 13. októbra 2021 primárne poznamenal, že o návrhu sťažovateľa o odmene a náhrade hotových výdavkov súdom ustanoveného obhajcu bolo rozhodnuté 20. novembra 2020, pričom rozhodnutie sťažovateľ prevzal 15. decembra 2020.

9. V ďalšej argumentácii okresný súd podotkol, že sťažovateľ nevyužil možnosť účinnej ochrany základného práva v podobe podania sťažnosti predsedovi súdu podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

10. Pokiaľ ide o skutkovú a právnu zložitost' sťažovateľovej veci, okresný súd poznamenal, že rozhodovanie o trovách obhajcu je štandardnou činnosťou súdu, pričom na strane súdu nevznikli žiadne objektívne prekážky postupu ani v prípade sťažovateľa. Ďalej okresný súd podotkol, že celkový stav vybavovania „porozsudkovej“ agendy, ktorá je v prvom stupni v kompetencii vyšších súdnych úradníkov, je výsledkom nedostatočného personálneho obsadenia súdu, na čo je zo strany sudcov a vyšších súdnych úradníkov opakovane upozorňované. Postup súdu a frekvencia jednotlivých procesných úkonov je ovplyvnená dlhodobou zaťaženosťou súdu a neprimeranou pracovnou vyťaženosťou pri množstve pridelených nových vecí, čo ovplyvňuje možnosti sudcu posudzovať a kontrolovať v každom jednotlivom spise priebeh vykonávania „porozsudkovej“ agendy zo strany vyššieho súdneho úradníka, tajomníčky a asistentiek príslušného senátu.

11. V závere okresný súd uznal ústavnú sťažnosť sťažovateľa za čiastočne dôvodnú, zohľadňujúc skutočnosť, že sťažovateľ nevyužil všetky právne prostriedky poskytnuté mu zákonom na dosiahnutie nápravy. Z vyjadrenia okresného súdu vyplýva: „Uvedomujúc si, že ani personálna situácia súdu nezabavuje súd zodpovednosti za zbytočné prietahy v konaní, mám za to, že pokiaľ by Ústavný súd Slovenskej republiky v postupe Okresného súdu Žilina nedôvodné prietahy, navrhujem, aby súd pri rozhodovaní o poskytnutí primeraného zadosťučinenia zohľadnil

skutočnosť, že dňa 20.11.2020 bolo o návrhu obhajcu rozhodnuté, a že sťažovateľ nevyužil pred podaním ústavnej sťažnosti iné mu zákonom poskytnuté prostriedky na dosiahnutie nápravy. Navrhujem, aby ústavný súd obmedzil svoje rozhodnutie na deklarovanie porušenia práv sťažovateľa tak, ako sú tieto vymedzené v ústavnej sťažnosti, a to bez priznania finančného zadosťučinenia.“

III.2. Replika sťažovateľa:

12. Ústavný súd zaslal vyjadrenie okresného súdu sťažovateľovi, ktorý v podaní doručenom ústavnému súdu 21. októbra 2021 v prvom rade uviedol, že podanie sťažnosti predsedovi súdu podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch nie je nevyhnutné. Sťažovateľ uvádza: „*Sťažnosť na predsedu okresného súdu pre priesťahy v konaní som nepodal, pretože o nich vedel, ale aj pretože to nie je potrebné, čo potvrdil Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku: Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike - vid' spis. Taktiež poukazujem na judikát Európskeho súdu pre ľudské práva, t. j. rozsudok: Komanický proti Slovenskej republike - priesťahy a nepodanie sťažnosti predsedovi súdu - vid' spis. Uvedené judikáty Európskeho súdu pre ľudské práva Ústavný súd Slovenskej republiky rešpektuje, čo potvrdzuje jeho rozhodovacia prax, t. j. jeho Nálezy: IV. ÚS 126/2019-26, II. ÚS 178/2015-26, I. ÚS 361/2015-31 a iné. To znamená, že v uvedených konaniach som ja zastupoval mojich klientov a sťažnosť na predsedu okresného súdu nepotrebovali. Pokiaľ by Ústavný súd Slovenskej republiky v tomto mojom prípade potreboval sťažnosť na predsedu okresného súdu bolo by to diskriminačné a v rozpore s čl. 14 Dohovoru... Z rozhodnutia ESELP zo dňa 25.06.2020, Číslo 16231/17-vid' spis [REDAKOVANÉ] proti Slovenskej republike vyplýva, že nie je v konaní o trovách obhajoby potrebné podať sťažnosť na predsedu okresného súdu. Aj preto, že bolo potrebné podľa § 553 ods. 3 Trestného poriadku rozhodnúť do 30 dní od podania vyúčtovania.“*

13. V ďalších argumentačných líniách prezentovaných v replike sťažovateľ poukázal neefektívnosť odstraňovania priesťahov v konaní prípadnými urgenciami. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na pasivitu okresného súdu, pokiaľ šlo o jeho urgencie v súvislosti s domáhaním sa vyplatenia trov trestného konania v obdobných veciach.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či postupom okresného súdu došlo v napadnutom konaní k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote obsiahnutého v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Ústavný súd konštatuje, že v práve garantovanom v čl. 48 ods. 2 ústavy a v práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, a teda skúmanie ich porušenia je možné realizovať paralelne (m. m. napr. IV. ÚS 90/2010, III. ÚS 410/2017, III. ÚS 413/2017, III. ÚS 461/2021).

16. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (m. m.

napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 184/2021, III. ÚS 378/2021, III. ÚS 449/2021, III. ÚS 461/2021, III. ÚS 472/2021, III. ÚS 481/2021, III. ÚS 509/2021).

17. V nadväznosti na uvedené ústavný súd pripomína, že porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu (m. m. napr. I. ÚS 41/02, III. ÚS 184/2021, III. ÚS 449/2021, III. ÚS 461/2021, III. ÚS 509/2021). Okrem toho sa prihliada aj na význam sporu pre sťažovateľa (m. m. napr. II. ÚS 32/02, III. ÚS 184/2021, III. ÚS 378/2021, III. ÚS 449/2021, III. ÚS 461/2021, III. ÚS 472/2021, III. ÚS 481/2021).

18. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, predmetom konania zostalo rozhodovanie o trovách v pomerne bežnej trestnoprávnej veci. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti už konštatoval, že rozhodovanie o trovách trestného konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, kde dĺžka konania nie závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci (m. m. napr. III. ÚS 342/2018, IV. ÚS 126/2019).

19. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa. Ústavný súd konštatuje, že v správaní sťažovateľa neboli zistené také skutočnosti, ktoré by významne vplývali na dĺžku konania.

20. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľa, bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na odmenu a náhradu hotových výdavkov súdom ustanoveného obhajcu v roku 2015, pričom okresný súd o tomto návrhu rozhodol v roku 2020. Z uvedeného je nepochybné, že okresný súd nerozhodol v lehote 30 dní od podania návrhu podľa § 553 ods. 3 Trestného poriadku. Prekročenie zákonnej lehoty na rozhodnutie o trovách konania v takom výraznom rozsahu nemôže byť ústavne akceptovateľné. Ústavný súd podotýka, že v prerokúvanom prípade ide o odmenu sťažovateľa za vykonanú službu. Prostredníctvom činnosti sťažovateľa štát realizuje právo na právnu pomoc, resp. právo na obhajobu – a to aj v prípadoch povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Podanie návrhu na priznanie trov právneho zastupovania možno vnímať ako vystavenie faktúry s lehotou splatnosti. Je oprávnením štátu prostredníctvom okresného súdu skontrolovať správnosť vyúčtovania, rovnako je ale povinnosťou štátu v primeranej lehote rozhodnúť o priznaní trov právneho zastupovania. Nerozhodnutie o trovách právneho zastupovania výrazne po lehote ustanovenej zákonom vytvára stav, keď sťažovateľ poskytne službu vopred, ide o službu, na ktorej poskytnutí má sám štát záujem, s tým, že štát jednostranne vnúti poskytovateľovi služby (advokátovi) zjavne neprimeranú lehotu splatnosti za poskytnuté služby, ktorá je navyše v rozpore so zákonom. Efektívne ide o jednostranne vynútené poskytnutie úveru štátu súkromnoprávnym subjektom (m. m. napr. I. ÚS 279/2019, IV. ÚS 126/2019).

21. Vo vzťahu k tvrdeniu okresného súdu upriamujúceho pozornosť na nedostatočné personálne obsadenie súdu, ústavný súd permanentne judikuje, že systémové zlyhania pri správe súdnictva bez ohľadu na to, ktorý zo štátnych orgánov za ne zodpovedá, nemôžu byť dôvodom neuznania základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a nezbavujú Slovenskú republiku zodpovednosti za prietahy (m. m. napr. II. ÚS 481/2017, III. ÚS 461/2021). Zmyslom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov nie je pomenovanie príčin prietáhov v konaní alebo vyvodenie zodpovednosti vo vzťahu k stranám, ich advokátom, sudcom, súdnej

administratívne, predsedom súdov či k rezortnému ministerstvu. Rovnako účelom ústavnej sťažnosti nie je dospieť k záveru, či príčiny majú objektívny alebo subjektívny charakter (m. m. napr. III. ÚS 461/2021). Ako už ústavný súd uviedol, účelom ústavnej sťažnosti je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ocitol.

22. Na základe uvedených argumentačných línií ústavný súd kvalifikoval nečinnosť okresného súdu ako relevantné prieťahy. V tomto dôsledku okresný súd porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Sťažovateľ ďalej namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v kontexte s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ argumentuje, že okresný súd nerozhodnutím o jeho návrhu na priznanie trov právneho zastúpenia v zákonom stanovenej lehote porušil aj jeho vlastnícke právo tým, že mu maril možnosť nadobudnúť majetok – peniaze (odmenu za vykonanú právnu službu) a realizovať súvisiace platby, napríklad odvody do poisťovní.

24. Pri prieskume opodstatnenosti týchto sťažnostných námietok považuje ústavný súd za relevantné, že v sťažovateľovom prípade nedošlo k úplnému zmareniu nadobudnutia vlastníctva k peniazom predstavujúcim odmenu za právne zastupovanie, ale len k značnému oddialeniu nadobudnutia tejto peňažnej sumy. Ústavný súd prihliadol aj na to, že sťažovateľ má prípadnú možnosť uplatniť si náhradu škody, ktorá mu vznikla v dôsledku oneskoreného vyplatenia predmetnej peňažnej sumy. Zároveň ústavný súd tiež podotýka, že vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje kompenzáciu ujmy, ktorá sťažovateľovi postupom okresného súdu v napadnutom konaní vznikla (m. m. napr. IV. ÚS 126/2019). V tomto rozsahu preto ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 3 výrokovej časti nálezu).

25. Ústavný súd nevyhovel ani návrhu sťažovateľa, aby v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov (bod 3 výrokovej časti nálezu), pretože označená vec už bola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti rozhodnutá. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že uloženie príkazu konať bez zbytočných prieťahov okresnému súdu v napadnutom konaní by v uvedenej situácii bolo bezpredmetné (m. m. napr. IV. ÚS 126/2019).

V.

Finančné zadosťučinenie a trovy konania

26. Sťažovateľ si v ústavnej sťažnosti uplatnil aj nárok na finančné zadosťučinenie v sume 8 000 eur. Takúto sumu požaduje z dôvodu, že počas konania o náhrade trov právneho zastúpenia nemohol disponovať svojimi finančnými prostriedkami, v dôsledku čoho sa mu zhoršil zdravotný stav. Sťažovateľ tiež uviedol, že pokiaľ by mu predmetné trovy konania boli vyplatené pred nástupom na starobný dôchodok, odviezol by z nich odvod do dôchodkového fondu, čo mohlo pozitívne ovplyvniť výšku jeho dôchodku.

27. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát vyriekol, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch,

v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo, a to spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04, III. ÚS 140/07, III. ÚS 187/2017, III. ÚS 342/2018, III. ÚS 169/2020, III. ÚS 299/2020, III. ÚS 298/2021, III. ÚS 481/2021).

28. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Zohľadňujúc predovšetkým charakter a intenzitu porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd dospel k záveru, že len vyslovenie porušenia základného práva v danom prípade nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj primerané finančné zadosťučinenie, ktoré určil podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia základných práv sťažovateľa. V tomto smere ústavný súd bral do úvahy najmä okolnosť, že v čase meritórneho rozhodovania ústavného súdu už okresný súd vo veci trov právneho zastúpenia sťažovateľa rozhodol, čím došlo k zásadnému napraveniu stavu namietaného sťažovateľom v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd prihliadol aj na celkovú dĺžku rozhodovania o trovách právneho zastúpenia (m. m. napr. IV. ÚS 126/2019). Na základe uvedených kritérií ústavný súd ustálil, že sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur, ktoré je mu okresný súd v zmysle § 135 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 2 výrokovej časti nálezu). Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadosťučinenia, ktorú už ústavný súd nepovažoval za primeranú, návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 3 výrokovej časti nálezu).

30. Ústavný súd o náhrade trov konania sťažovateľa nerozhodoval vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ si trovy konania neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu